

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 14.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4067** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26 ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Образувано е след като с определение № 396/11.03.2021 г., постановено по адм. д. № 334/2022 г. по описа на Административен съд Бургас е изпратена по подсъдност жалбата на С. И. Г., гражданин на Руската федерация/РФ/, [дата на раждане] в Ч. област, национален паспорт 66№0371429, изд. на 16.11.2020 г. от М. 0851, валиден до 16.11.2025 г., с настоящ адрес на територията на Република България, [населено място], к. к. "Слънчев бряг-запад", к-с "С. Б.", ет.3, ап.404 ", и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис1, чрез представител по пълномощие адв. Р. О. от АК-Б., срещу заповед № 251з-634/11.02.2022 г., издадена от директора на Областна дирекция на МВР-Б..

С оспорената заповед е отказано издаване на разрешение за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България на оспорващия чужденец, на посочени в административния акт основания.

С определение № 4183/04.05.2022 г., постановено по адм.д. № 3712/2022 г. по описа на Върховния административен съд е определен АССГ за компетентният съд, който следва да разгледа жалбата на С. И. Г., гражданин на Руската федерация срещу заповед № 251з-634/11.02.2022 г.

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че са изпълнени законните изисквания за получаване на право на продължително пребиваване в страната. Неоснователно административният орган е приел, че жалбоподателят не е реабилитиран съгласно законите на Руската федерация. Неправилно е изискано от чуждия гражданин да представи допълнителен документ, удостоверяващ реабилитацията и заличаването на предишната съдимост.

В о.с.з. жалбата се поддържа от адв. О., която моли съдът да отмени оспорения акт и претендира присъждането на разноски по представения списък. Подробни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът – директор на Областна дирекция на МВР-Б., чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Не претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, възражава и срещу присъждане на разноски за превод на документи.

СГП – редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред сектор „Миграция“ при ОДМВР-Б. въз основа на заявление № 538200-14521/30.12.2021 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ от С. И. Г., [дата на раждане], гражданин на Руската Федерация. Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт № 66 0371429, валиден до 16.11.2025 г., с виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ №[ЕИК], издадена от Посолството на РБ в Б.; документ за платена държавна такса; доказателства за осигурено жилище- договор за наем и декларация от наемодателя по § 1, т.20 от ДР ЗЧРБ; доказателства за наличието на средства за издръжка - извлечение от сметка в Пощенска банка, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на РБ до 23.02.2023 г.; сертификат за актуална регистрация на търговско представителство „Т.“ в Б. № 3744/09.12.2021 г.; справка за наличието на съдимост и сведение за наказателно преследване. Към преписката са приложени: заверен превод на чл.86 и чл.160 от Наказателния кодекс на Руската Федерация /РФ/ и на чл.15, чл.79 и чл.86 от същия кодекс; Отговор № 3/225202002090 от 01.03.2022 г. Управление на Министерството на вътрешните работи на РФ за У. област и заверен превод на български език на този отговор; С писмо рег.№ 538200-524/14.01.2022 г. на сектор „Миграция“ при ОДМВР-Б. чуждестранният гражданин е уведомен, че следва да представи документ, че е реабилитиран. Пред настоящата инстанция е представена битова характеристика на С. Г. от Управлението на МВР за У. област в оригинал и заверен препис на български език на същата, както и Справка за съдимост от 11.04.2022 г. и удостоверение за съдимост от 11.04.2022 г., издадени от Главно управление на МВР на РФ-М. в оригинал заедно със заверен превод на български език и Постановление № 4/7-13/2022 от 02.08.2022 г. на Заволжския районен съд на [населено място] в оригинал ,със заверен превод на български език. На 11.02.2022 г. е изготвено Становище рег. № 859 от началника на Сектор „Миграция“ при ОДМВР-Б. с мнение да бъде издаден отказ за продължаване срока на пребиваване на Г..

На 11.02.2022 г. директорът на ОДМВР-Б. издава Заповед рег. № № 251з-634, с която е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в РБ на С. Г..

Отказът е мотивиран с обстоятелството, че чуждестранният гражданин не е представил документ, от който да е видно, че е реабилитиран, съгласно изискванията на чл.26, ал.1, във вр. чл.10, ал.1, т.26 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, в предвидените от закона форма и съдържание, но в противоречие с материалноправните норми.

По делото е безспорно, че със заявление № 538200-14521/30.12.2021 г. С. И. Г. е представил всички изискуеми съгласно чл.14, ал.1 и чл.19 ППЗЧРБ документи. Това изрично е заявено и в мотивите на оспорената заповед. За да постанови отказ административният орган е приел, че чуждестранният гражданин не е доказал да е реабилитиран по предходното му осъждане в РФ.

Този извод е неправилен.

Съгласно чл.26, ал.1 ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, като чл.10, ал.1, т.26 предвижда, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран.

От представените свидетелство и справка за съдимост се установява, че Г. е осъден на 09.08.2007 г. от Ленински районен съд на [населено място] – Р. Федерация на пет години лишаване от свобода за престъпление по чл.160, т. 4 от НК на РФ, което е наказуемо с лишаване от свобода до 10 години. Видно от Постановление № 4/7-13/2022 от 02.08.2022 г. на Заволжския районен съд и приложения превод на чл.15, т.4 от НК на Руската Федерация/РФ/ това престъпление се явява „тежко“ по смисъла на НК на РФ. Съгласно чл.86, т.3 от НК на РФ съдимостта по отношение на лица, осъдени на лишаване от свобода за тежки престъпления се погасява с изтичане на осем години след отбиване на наказанието, а ако осъденият е бил предсрочно освободен срокът се изчислява от момента на освобождаване от изтърпяване на основните и допълнителни видове наказания /т.4/. Чл.15, т.6 от същия НК определя, че погасяването на съдимостта анулира всички правни последствия, предвидени в НК на РФ, свързани със съдимостта. С постановление на Железнодорожен районен съд на [населено място] от 23.11.2007 г. Г. е освободен условно предсрочно още на същата дата. Съгласно приложимия към настоящия случай закон на РФ съдимостта на Г. се погасява с изтичането на осем години от предсрочното му освобождаване, който срок е изтекъл на 22.11.2015 г., т.е. към тази дата е настъпила реабилитацията му по право. Този извод се потвърждава и от представеното пред настоящата инстанция Постановление № 4/7-13/2022 от 02.08.2022 г. на Заволжския районен съд, в което изрично е отбелязано, че „Съдимостта на Г. С.И. по присъда на Ленинския районен съд на [населено място] от 09.08.2007 г. към днешна дата е погасена с изтичане на определения срок за погасяване на съдимост. Във връзка с което, не се изисква

приемане на каквото и да било съдебно решение за погасяване за погасяване или заличаване на дадената съдимост“.

Чл.26, ал.1 ЗЧРБ не предвижда представянето на специален документ за реабилитация, достатъчно е чуждият гражданин да докаже настъпилата реабилитация. Това доказване може да се извърши чрез всички допустими доказателствени средства. От Постановление № 4/7-13/2022 от 02.08.2022 г. на Заволжския районен съд се установява, че в РФ настъпването на реабилитация по право не предвижда издаването на изричен документ, достатъчно е да са настъпили предвидените в закона предпоставки. С оглед горното изводът на административния орган, че реабилитацията не е доказана, тъй като не е представени специален документ, който да удостовери настъпването ѝ, е неправилен. По делото са събрани достатъчни доказателства, от които се установява, че Г. е реабилитиран по право още на 22.11.2015 г. и по този начин са спазени всички изисквания на чл.26, ал.1 ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.

След отмяната на акта и в съответствие с разпоредбата на чл.173 ал.2 АПК, преписката следва да бъде изпратена на органа за произнасяне по подаденото от С. И. Г., [дата на раждане] , гражданин на Руската Федерация заявление № 538200-14521/30.12.2021 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, като на основание чл. 174 АПК бъде определен и срок за издаване на административния акт.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и на основание чл. 143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноските по делото в доказан размер общо на 718лв./10 лева д.т. ,500 лв. адвокатско възнаграждение и 208 лв. разноски за превод на документи/, съобразно представения списък. Настоящият състав намира, че на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за превод на документи в размер на 208лв., по арг.от чл.78 ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК , доколкото същите са сторени в настоящото производство и следва да се поставят в тежест на ответника.Представителят по пълномощие на жалбоподателя своевременно е поискал присъждане на разноски по делото в открито съдебно заседание на 14.12.2022 г., включително разноски за превод на документи по делото в размер на 208 лв., като е представил в фактура №[ЕИК]/22.02.2022г.,ведно с касов бон за тази сума, депозирал е и списък за разноските по чл. 80 ГПК, в който фактурата е включена. За неоснователно съдът счита и възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, в размер на 500,00 лева, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото и осъществените процесуални действия от защитата на жалбоподателя, и доколкото същото е в минималния размер, установен в нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред.ДВ бр.68/31.07.2020г./.

Ответникът не претендира разноски, поради което по аргумент от противното на чл. 81 ГПК въпросът с тяхната дължимост съдът служебно не обсъжда.

Така мотивиран, на основание чл. 172 ал.2 предл. второ вр. чл.173 ал.2 и чл.174, изр. първо АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 251з-634/11.02.2022 г., на директора на Областна дирекция на МВР-Б..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Областна дирекция на МВР-Б. за произнасяне по заявление № 538200-14521/30.12.2021 г. от С. И. Г., [дата на раждане], гражданин на Руската Федерация, при спазване указанията по тълкуването и прилагането на закона дадени с мотивите на настоящето решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14-дневен срок за произнасяне, считано от влизане в сила на настоящето решение.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР-Б. да заплати на С. И. Г., гражданин на Руската федерация, с настоящ адрес на територията на Република България, [населено място], к. к. "Слънчев бряг-запад", к-с "С. Б.", ет.3, ап.404 ", разноси по делото в размер на 718 /седемстотин и осемнадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: